

GIACOMO LEOPARDI

I N F I N I T U L

Mereu iubit-am dealul singuratic
Și gardul viu, ce-așa de mult ascunde
Priveștiștea îndepărtatei zări.
Dar stând și contemplând, mi-apar în minte
În dosul lui nemărginite spații
Și supraomenești tăceri, și liniști
Atât de-adânci; și prea puțin lipsește
Ca inima-mi să nu se înspăimânte.
Aud cum vuie vântul printre arbori —
Și-asemuiesc tăcerea nesfârșită
Cu glasul lui: și-mi amintesc vecia
Și vremile apuse și prezentul
Cu zgomotu-i zadarnic. Astfel gândul
Mi se înneacă în nemărginire,
Și-mi place să mă 'nnec în marea asta.

(L'Infinito)